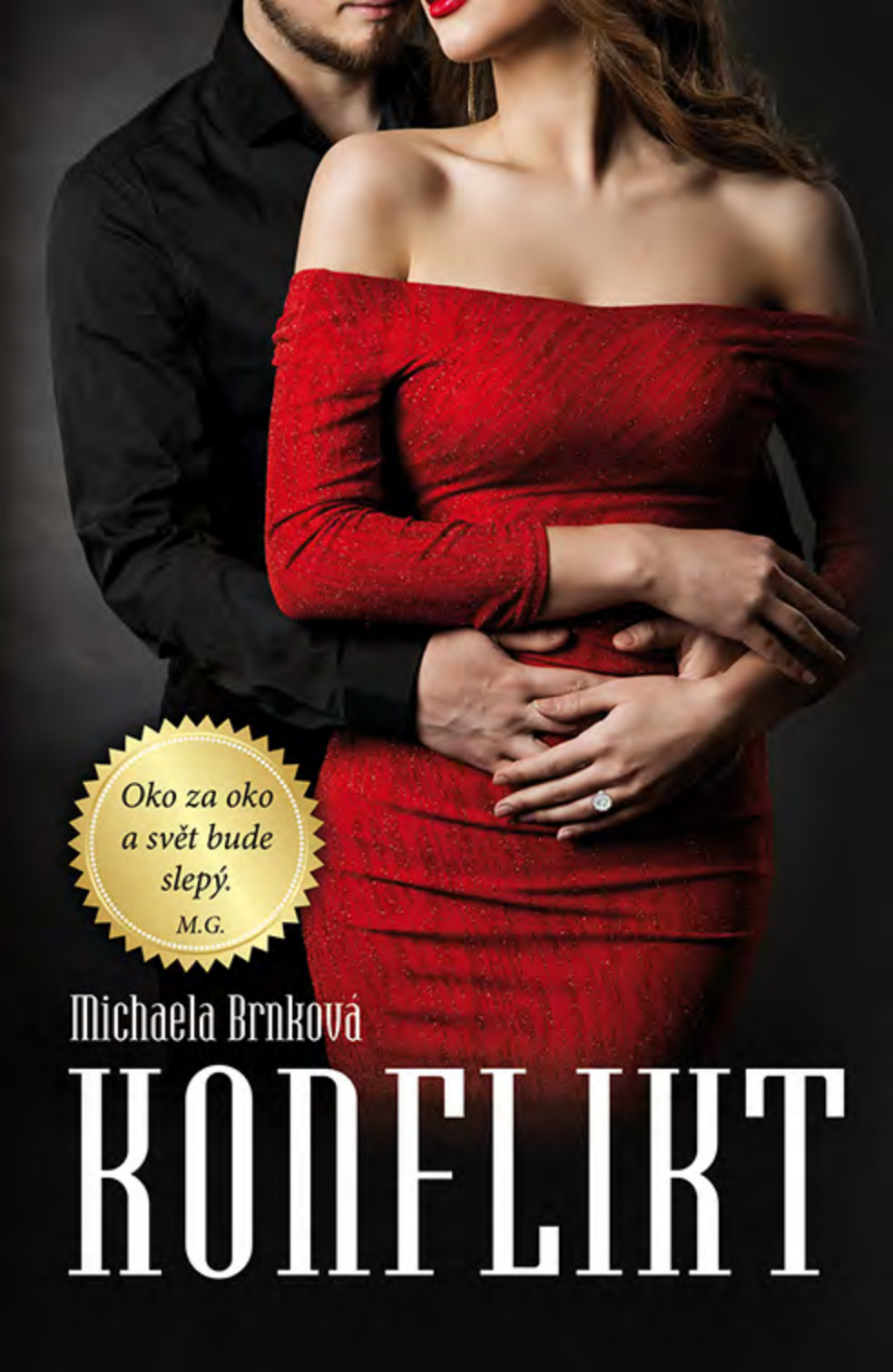

A man with a beard in a black shirt is embracing a woman from behind. The woman is wearing a red, long-sleeved, off-the-shoulder dress and has her arms crossed over her midsection. She is wearing a diamond ring on her left ring finger. The background is dark and moody.

*Oko za oko
a svět bude
slepý.*

M.G.

Michaela Brnková

KONFLIKT

KONFLIKT

Copyright © Michaela Brnková 2021

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Sýkorová, 2023

Cover © Branislav Hudák, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3511-2 (pdf)

Michaela Brnková

KONFLIKT

1. díl série *Nekompromisní*

přeložila Kateřina Sýkorová

Prolog

Nero

Seděl jsem a tvářil se, že spím. Byl to můj jediný únik před realitou, která mě nutila být stále svázaný pravidly.

Nenáviděl jsem, když jsem se musel podřizovat, ale moje rodina a její postavení jsou u nás už desítky let nadřazené osobním preferencím a pocitům jednotlivce.

„Pojedeš do Ameriky a vezmeš si dceru našeho nejlepšího přítele.“

Domluvená svatba v jednadvacátém století? Jsme brutálně zaostalá mafie.

Náš nejlepší přítel v překladu znamená otcův významný obchodní partner. A já? Já jsem syn italského mafiánského bosse.

Nemám nárok žít tak, jak sám chci.

Proto sedím v soukromém letadle rodiny Brusových a jsem na cestě do země, z níž si mám přivést manželku, kterou ani neznám.

Moje představa je jasná. Bude krásná, bude kultivovaná, dokáže se mi podřídít a nebude jí vadit, když v mém životě ani v mojí posteli nebude jediná.

Kompromisy nevyhledávám. Řídím se pravidly. Na vztahy si nehraju.

1. kapitola

Nero

Vystoupil jsem z letadla a sešel po schůdcích přímo k muži, který mě tu čekal.

„Nero, vítěj!“ Podal mi ruku a stiskem své velké dlaně mi dal najevo, jak významné má postavení.

„Děkuju. Rád tě zase vidím, Arthure,“ levou ruku jsem mu položil na rameno na znamení spojení a dobrých vztahů tak, jak to v naší rodině bylo zvykem a slušností.

Upravil jsem si oblek a očima skenoval prostor kolem. Černá auta tu čekala jen na nás.

„Tohle je Antonio. Je to moje pravá ruka,“ představil jsem bossovi sanfranciské mafie svého bratrance a osobního strážce v jedné osobě.

Arthur podal ruku i jemu a Antonio zareagoval jako kus ledu, což u něj ostatně bývá zvykem. I Arthur si všiml jeho vražedného pohledu, a místo aby projevil strach jako každý normální člověk, usmál se a spokojeně přikývl. Věděl, že muže, jako je Antonio, potřebujeme a vážíme si jich.

„Jak to jde u vás? Otce už jsem neviděl dva roky,“ řekl a nepřestával si mě přeměřovat ani v autě. Nevím, kdy jsme se s Arthurem viděli naposledy. Možná když jsem dospíval.

„Všechno v naprostém pořádku. Otec i matka tě srdečně pozdravují.“

„Děkuji. Průběh následujících dní probereme u večeře. S mou dcerou se setkáš v pátek na večírku, který pořádám. Budou to zároveň vaše zasnuby.“

Nepřikývl jsem. Nic jsem neřekl.

Poslouchat a respektovat přání našich otců byla čest. Tak to v našich rodinách je a tak to vždy bude. Mého souhlasu není třeba.

*

Ubytoval jsem se v apartmánu v Arthurově domě a otevřel kufr pohozený na mé královské posteli. Musím uznat, že rezidence Cavalcanteovy rodiny byla luxusní. Podle mě trochu přezdobená, ale to patřilo ke vkusu starých italských rodin. Arthur byl totiž původem Ital, ale emigroval do Ameriky, kde se pod záštitou mého otce vypracoval a vybudoval si tu vlastní síť obchodů, která nám přinášela ohromné zisky. Otec ho kvůli tomu považoval za člena rodiny. Spojení syna s Arthurovou dcerou bylo pro otce ctí. Kdybych se jednou chtěl postavit do čela rodiny a oficiálně vést obchody, jež už tak mám z většiny dávno pod palcem já, musel bych splnit každou podmínku, kterou by mi dal. Riskovat, že by se Arthurova dcera dala dohromady s mužem z jiné větve mafie, by byla obrovská chyba. Potřebovali jsme ho stejně, jako on potreboval nás.

Vytáhl jsem z kufru své obleky a pověsil je do šatníku vedle koupelny, v níž bylo tolik zlatých ornamentů, že mi to málem vypálilo oči, a to jsem v ní ani nepotreboval rozsvítit. Ty odporne vlnky a smyčky byly všude. Na stěnách, kobercích, polštářích i na dlaždičkách.

Z kapsy jsem vytáhl černou sametovou krabičku a otevřel ji.

Prsten, který se v naší rodině po generaci dědil, měla dostat žena, jež se mi možná vůbec nebude líbit. Broušená hrana diamantu se na slunečním světle, které se prodíralo velkým oknem mého dočasného domova, zaleskla.

Znechuceně jsem ten obrovský průzračný kámen zase zavřel do tmy a odložil. Jen ať si počká. I já si musím počkat.

*

„Maurizio, tak ráda tě zas vidím. Už jsou to roky. Je z tebe už dospělý muž.“ Elianna Cavalcanteová, moje budoucí tchyně, mě objala a zlehka políbila na obě tváře. Krásná žena – vysoká, štíhlá a elegantní –, která ve svých modrých šatech vypadala úchvatně. Pokud je její dcera alespoň z poloviny tak krásná jako ona, budu velice šťastný muž.

„Říkejte mi Nero.“ Přiblížil jsem si její ruku ke rtům a naznačil letmý polibek. Mé celé jméno zní Maurizio Neroho Brusov a z mého druhého jména vznikla přezdívka, kterou mi už říkají všichni, včetně mého otce.

U dlouhého mahagonového stolu jsme seděli jen my tři. I jídelna byla na můj vkus přezdobená a dost tmavá. Na stole stály svícny a girlanda z čerstvých květín a na zdech se vyjímalý další ornamenty. Jiné, než byly v mém pokoji, a možná ještě otravnější.

Myslel jsem si, že se k nám připojí i moje nastávající manželka, ale Elianna mi připomněla, že se s ní seznámím až na večírku, protože se vrací z Bostonu, kde právě dostudovala.

Můj otec rozhodně nezahálel, když zasnuby naplánoval hned po její promoci.

Vysoké dřevěné dveře jídelny se otevřely a dva muži, kteří u nich stáli, automaticky zpozorněli. Potom se ale oba usmáli, když do místnosti nahlédly dvě tmavohnědé oči.

„Emmo, zlatíčko, teď večeříme,“ napomenula Elianna malé stvoření v zeleném pyžamu, ale to mělo svůj vlastní svět a přicupitalo k Arthurovi. Ten se odsunul od stolu a okamžitě si dítě posadil na klín.

„Nero, tohle je moje druhá dcera, Emma.“ Děvčátko k sobě tisklo plyšového zajíčka, za kterého skrývalo polovinu tváře.

„Ahoj,“ řekla a usmála se na mě tím nejsladším možným úsměvem.

„Ahoj, kolik je ti let?“

„Čtyři,“ ukázala mi na prstech jedné ruky a znovu objala svého otce.

„Jen jsem ti přišla dát pusinku. Jane říkala, že můžu.“

„Dobrou noc.“ Arthur ji políbil a ona zase odcupitala ke dveřím.

„Je pěkné mít sourozence.“ *Řekl jsem to nahlas?* Nikdy jsem po ničem netoužil víc než po tom mít sestru nebo bratra. Někoho, kdo se mnou bude sdílet dobrodružství, myšlenky a pocity a komu se budu moct svěřit. Nikdo takový neexistoval. Na tomhle světě byl jen jeden jediný mafiánský princ, a to jsem byl já.

„Bude se mi opravdu stýskat, až se po svatbě přestěhujete do Itálie,“ řekla Elianna a smutně sklopila oči. Musela své dcery mít opravdu moc ráda.

„Určitě vás budeme často a rádi navštěvovat,“ vzbuzoval jsem její naději. To, že nesnáším létání, jsem si raději nechal pro sebe. Její dcera za ní přece může létat i sama. Aspoň budu mít čas na obchody a jinou zábavu. Mít ženu z jiného kontinentu nakonec vůbec nemusí být na škodu.

„Jsi skvěle vychovaný mladý muž. Už teď jsem si jistá, že bude moje dcera okouzlena.“

Vychovaný určitě jsem a taky kurevsky dobře vypadám, protože si na tom dávám záležet. O ženy jsem nikdy neměl nouzi a moje sebevědomí mi nedovoluje, abych o sobě jakkoliv pochyboval. Jsem zasraně prachatý princ a to už něco znamená. Tak mě to naučili a tak i žiju. Samozřejmě, že bude jejich dcera okouzlená.

Po zbytek večera jsem poslouchal ódy na svoji budoucí manželku, na její vybrané způsoby, vysoký intelekt a loajalitu vůči rodině. Už teď mě unavovala.

*

„Už jsi ji viděl?“ Antonio se mnou vešel do mého apartmánu a svalil se na smetanovou pohovku na zlatých nožkách.

„Není tu. Je teprve na cestě z Bostonu. Uvidíme se až zítra na večírku. Teda na zasnubách.“

„To je teda dost na hovno.“

Sundal jsem si pečetní prsten s erbem naší rodiny, rolexky i kravatu a rozepnul si dva knoflíky.

„To je. Snažím se nad tím moc nepřemýšlet. Jsem tu, abych splnil otcův příkaz. Vezmu si tu holku a budu žít tak, jak to vyžaduje moje rodina.“

Antonio si posměšně odfrkl. „Kdybych tě neznal, možná bych ti i věřil.“

Vytáhl jsem z ledničky lahev a oběma jsem nám nalil do křišťálových sklenic víc, než bylo vhodné. Podal jsem mu sklenku a sedl si k němu do křesla.

„Netvrdím, že budu dokonalý manžel,“ ušklíbl jsem se zpoza sklenice a pořádně se napil.

„Hlavně ať je ona dokonalá manželka,“ dodal Antonio prozíravě.

Znovu jsem se usmál. „Rozumíme si, kamaráde.“

*

Další den se hrozně táhl a ubíjel mě svojí nudou. Ten dům byl tak velký, že jsem tu neměl šanci potkat někoho z rodiny, dokud jsem neskočil do bazénu a za mnou se nevynořil růžový nafukovací pelikán.

„Ahoj Nero.“ To čtyřleté stvoření se na mě šklebilo a nad vodou ho držely jen dva malé rukávky na pažích.

„Emma, vid’?“

„Ano. Víš, my se všechny jmenujeme na E.“

„Vážně?“ Tohohle malého detailu už jsem si překvapivě stihl všimnout.

„Hm, ano. Umíš skákat šipky? Moje panenka to umí.“ Hrdě mi před obličej strčila blondatou panenku, z níž odkapávala voda.

„Umím. Chceš to vidět?“

„Jasně.“ Vyškrábala se na pelikána a posadila se na něj jako malá porotkyně.

„Musíš jít na stranu,“ řekl jsem jí a mávl rukou.

„Ty musíš jít dál.“ Tak malá a už tak panovačná. Ale fajn, poodešel jsem o pár kroků dál a skočil ladnou, naprosto dokonalou šipku.

„Naučíš mě to?“

„Nejdřív se musíš naučit plavat.“

Uhladil jsem si své tmavé vlasy dozadu a ruce si opřel o pelikána, na kterém seděla.

„A ty mě to naučíš?“

„Na to máš čas. Jsi ještě malá.“

„Nejsem malá!“ zakřičela a tváře se jí vzteky nafoukly jako balon.

A tak jsem učil malé dítě plavat.

To, že jsem ještě před dvěma dny držel nůž pod krkem jednomu lichváři, najednou jako by nebyla pravda. Byl jsem, kurva, vychovatelka malého děcka.

„Půjdeš na večírek?“ zamrkala na mě řasami, na kterých se leskly kapky vody. Už to tak asi bude, že nejvíc se o mě v téhle rodině bude zajímat ta malá.

„Ano, dnes večer se zasnoubím s tvou sestrou.“

„Co znamená *zasnoubím*?“

„To znamená, že slíbím, že si ji vezmu za ženu.“

„Aha. Tak jako si tatka vzal mamku?“

„Ano, přesně tak.“

„A tobě se líbí?“

Jak to mám, do prdele, vědět?

„Jasně.“ *Vždyť musí.*

„Tak to jo. Pokud se líbíš i ty jí, tak si ji můžeš zasnoubit,“ blekotala ta malá v růžových plavkách.

„Emmo, vylez už z vody, půjdeme se naobědvat,“ zakřičela žena v uniformě.

Emma nesouhlasně nakrčila nosík. Asi shledala, že by tuhle bitvu nevyhrála, a tak s povzdechem vylezla po schůdcích, doběhla k osušce a zamávala mi. Moje budoucí švagrová.

„Jak to dopadlo s Raulem?“ zeptal jsem se otce po telefonu, když jsem se svalil na lehátko.

„Je to vyřízený. Podepsal *Omertu*.“

Omertà je slib mlčenlivosti, který je v italské i zdejší maffii základem fungování. Kromě něj máme v rodině i pravidlo cizoložství, oka za oko, zákazu červené barvy na oblečení i dlouhých vousů, etnického původu a přísného udržování rodinných tajemství. To, že je rodina svatá a její členové se nesmí dostat do vzájemného konfliktu, je naprosto samozřejmé. Nic z toho jsem nikdy neporušil a ani to nemám v plánu. Dokonce i pravidlo původu, podle nějž si smím vzít pouze ženu s italskou krví, dodržím do puntíku... A dlouhé vousy ani červenou barvu nenosím.

„Takže bude klid.“

„Až do příští války. Byl bych rád, kdybys to tam vyřídil co nejrychleji.“

„Žádný problém. Dneska se zasnoubím a v neděli můžeme letět zpátky do Itálie.“

„Máma už začala organizovat svatební přípravy. Termín máme za měsíc. Do té doby musíme udržet věci pod kontrolou. Překvapení nejsou vítána. Raul nám pomůže uhlídat Ukrajince, ale Rusy tak snadno nezastavíme. Budu tě tu potřebovat.“

„To vyřídím, až se vrátím. Můj kontakt na Vladimíra nám pomůže.“ To už nám oběma bylo jasné. Otec zestárl a na všechno, co se kolem nás dělo, už nestačil. Lichváři chtějí stále víc a víc a lidi už se pomalu začínají bránit. K tomu nám do obchodů začíná zasahovat ta ukrajinská havěť a po jejích zádech se k nám snaží nenápadně vyšplhat i Rusové. To už chce celého a schopného člověka, ne jen unaveného starce v důchodu, který se hlásí k zažitým tradicím a stoletým pravidlům. Kvůli jednomu takovému pravidlu tu dnes sedím.

Večírek se nekonal v domě. Arthur si tam očividně nechtěl vpustit jen tak někoho. I když tyhle lidi nazýval přáteli, vím přesně, jací přátelé to ve skutečnosti jsou. Rodina, ale i obchodní partneři, kteří se tváří, že poslušně pracují, zatímco vám za zadkem spřádají plány, jak vás dostat, zbavit se vás a získat vaše prachy.

V tmavošedém trojdílném obleku s platinovými manžetovými knoflíky na hedvábné košili jsem vešel do přeplněného sálu, kde se ženy v dlouhých róbách usmívaly jen rty, aniž o tom věděl zbytek tváře, a muži se kochali jejich plnými umělými výstřihy, které by udržely skleničku na stopce, a usrkávali u toho nejdražší whisky na světě.

Tak to mělo být, tak to bylo správné. Tohle byl svět, v němž jsem vyrůstal.

Když jsem se poprvé zúčastnil obchodní večeře, bylo mi dvanáct. Moc brzo? V našich rodinách ne. Dokonce bych řekl, že mi otec zachránil aspoň kousek dětství. Když jsem poprvé někoho zabil, bylo mi třináct. Zbraň mi do ruky

vložil můj strýc. Od té doby už uplynulo patnáct let a já své vraždy přestal počítat.

Natáhl jsem si rukávy saka a narovnal ho všude, kde se mi zdálo pomačkané.

„Nervózní?“ Antonio držel v ruce sklenku jako všichni ostatní, ale obezřetně se u toho rozhlížel. Jeho úkolem bylo mě chránit, dělat mi štít a krýt mi záda, kdyby bylo třeba, a tenhle úkol nepřestával plnit ani na večírku.

„V té sklence máš vodu?“ zeptal jsem se a ukázal na čirou tekutinu v křišťálu, do kterého by se hodila spíš vodka.

Antonio stáhl rty do tenké linky a trošku se napil. „Mňam.“

Musel jsem se zasmát. Voda.

„Už vidím Arthura.“

Jasně, že vidí. Má výšku nadprůměrného basketbalisty. Hlava mu nad ostatními lidmi trčela jak vrcholek hory. Mých sto devadesát pět centimetrů bylo proti němu málo. I ramena měl širší, a to jsem trávil v posilovně minimálně hodinu denně. On v ní prakticky bydlel.

„Kurva, to je kus,“ ušklíbl se a uznale pokývl.

Ohlédl jsem se k širokému schodišti a ani jsem si nemusel stoupat na špičky, protože Arthur ji právě vedl dolů, s její rukou na paži, a ona se uvolněně usmívala, jako by ji právě nevedl jako kus masa na prodej. To se ale ve skutečnosti neděje, že ne?

Byla nádherná. Nepochybně jedna z nejpohlednějších žen, jaké jsem kdy viděl. Nebyla krásná jako Elianna, byla ještě krásnější.

Tmavě růžové šaty obepínaly její perfektní postavu, prsa měla ve výstavním výstřihu natlačená jako sardinky a světlé vlasy jí ve vlnách splývaly po ramenou. Sen každého muže.

Nebyl jsem však přesvědčený, že i můj.

2. kapitola

Nero

Nešel jsem za ní. Stál jsem na místě a otáčel v prstech svou whisky ze strany na stranu. Pohled mi klesl k tekutině, která máčela stěny sklenky. Právě ke mně kráčela má životní změna a souběžně s ní se víc a víc vzdalovala cesta zpět.

Jak jsem na tohle mohl přistoupit?

Proč jsem se tomu blbému pravidlu nepostavil?

Uklidni se!

„Nero, toto je Eileen,“ představil mi Arthur pyšně svoji dceru.

Nedokázal jsem odvrátit zrak od její tváře. Byla dokonalá. Bezchybný, malý, mírně zdvižený nos, plné rty a modré oči olemované dlouhými hustými řasami. Dívala se na mě svůdně a dráždivě. *Ale co z toho byla ve skutečnosti ona?*

„Těší mě,“ řekl jsem, uchopil její ruku a sklonil k ní hlavu.

„Také mě těší, Nero,“ usmála se a její horní ret se nepřírozeně zvedl.

„Bavte se. Za hodinu ohlásím vaše zasnoubení. Je tu spousta důležitých lidí, Nero,“ řekl, rozhlédl se a zvedl přitom obočí. Samozřejmě, obchod především. Co na tom, že svou budoucí ženu neznám. Bude jen mým dokonalým přívěskem.

„Slyšel jsem, že jsi právě dostudovala,“ pokoušel jsem se začít konverzaci.

„Ano, kulturologii. Miluji umění, galerie a muzea, takže volba byla jasná.“

„Nevadí ti, že se musíš vdát za někoho, koho neznáš?“
Moje přímost ji překvapila. Eileen se zamyslela.

„Vždy jsem chtěla navštívit Itálii a žít tam, je to můj sen,“ usmála se, očividně spokojená s bezchybnou odpovědí.

Moje snoubenka se chystá vdát za mou vlast. To je opravdu úžasné.

Otočil jsem se k hostům ve velkém sále plném křišťálových lustrů a pozlacených lžiček a znovu upil ze své štiplavé whisky. Neměl jsem chuť s ní dál mluvit. Neměl jsem zájem ji víc poznávat.

Automaticky se začala usmívat na všechny kolem a vypadat reprezentativně. Nechtělo se mi zjišťovat, co se skrývá pod tou silnou vrstvou líčidel a přetvářky. Jako známost do postele... ano, a hned. Ale jako moje manželka? Nevím. Nikdy jsem si svou ženu nijak nepředstavoval. Možná až teď skládám dílky skládačky a uvažuji, že bych chtěl, aby měla svoje názory. A aby chtěla mě, ne jen život, který jí poskytnu.

Další půlhodinu jsem víc pil a ona se víc usmívala. Odpovídala na otázky, které jsem já ignoroval. Divil jsem se, že ji z toho úsměvu nechytlá křeč.

Když už jedna hodina trvala snad půlku mého života, měl jsem v krvi dost alkoholu na to, aby mi bylo celkem jedno, komu navleču prsten a jaký obličej budu vídat každé ráno v posteli. Ten pocit mě aspoň na chvílku osvobodil.

„Vážení přátelé, tento den je pro nás zvláštní a výjimečný. Syn mého drahého přítele požádal mou dceru Eileen o ruku.“

V sále to začalo bublat šťastnými povzdechy a já si posměšně odfrkl. Všichni věděli, že je to domluvený sňatek. Věděli, že jde jen o obchod.

„Budeš mít krásnou a poslušnou manželku,“ ozvalo se mi za zády. Otočil jsem se, a když jsem viděl svou budoucí tchyni, šťastně se usmívající na dav okolo nás, byl jsem ještě znechucenější.

„Prosím, děti, pojdte sem ke mně.“ Arthur roztáhl paže jako křídla a se spokojeným úsměvem nás zval na vyvýšené pódium, kde před malou chvilí hrála kapela.

Nemohl jsem svoje nohy přinutit k pohybu. Ne, že bych byl opilý, ale moje nitro se začínalo bouřit a krev ve mně bublala jako šampaňské.

Tahle že má nosit mámin prsten?

To, že byla vychovaná, aby plnila moje očekávání, mě překvapivě netěšilo a upřímně ani nevzrušovalo.

Pořád si to můžu kompenzovat milenkami. Vsadím se, že i kdyby o nich věděla, ten strnulý úsměv by jí z tváře nezmizel. Neuvědomil jsem si, že tam stále stojím, dokud mě nechytila za ruku a nezačala mě nenápadně táhnout k pódiu.

Takže se to děje.

Zasnoubím se.

Vykročil jsem a v další vteřině už jsem stoupal na první schůdek. Stále mě táhla dál a Antonio nám byl v patách.

Silná rána, jež se ozvala v další sekundě, způsobila obrovský chaos.

Antonio mě strhl k zemi a já jsem na okamžik ztratil přehled, ale hned jsem se vzpamatoval a sáhl po své zbrani. Antoniovi krvácelo rameno, schytl to za mě. Oba jsme zamířili na muže, který stál u francouzského okna, zatímco hosté křičeli, panikařili a ženy vrískaly jako šílené. Věděl jsem, že ho nechci zabít – budu muset zjistit, kdo toho blázna najal, aby mě oddělal, jenže v tomhle zasraném sále jsme zdaleka nebyli jediní, kdo měl zbraň, a ten chlap měl v sobě najeďnou tolik ran, že připomínal cedník.

„Kurva!“ To tihle idioti vážně nevědí, co se v takovém případě dělá?

Někdo vedle mě začal Arthurovu rodinu okamžitě odvádět do bezpečí. Eileen i Elianna zmizely s jeho muži.

„Mířil rozhodně na tebe.“ Arthur se pokusil vstát, když se ozvala další rána.

„K zemi!“

Scénář se opakoval a další chlap byl ve vteřině prošpikovaný kulkami. Ta jeho ale stačila zasáhnout jednoho Arthurova muže.

„Kdo to byl?“ Antonio mi nechtěl dovolit vstát.

„Dokud to nezjistíme, musíme ho odklidit,“ řekl vzápětí Arthurovi. Neztrácel čas a situaci rychle vyhodnotil. Jako bývalý voják pro mě byl nenahraditelný.

„Venku mám auto, posad ho tam a já to zařídím. Můj člověk dostane instrukce. Ty,“ ukázal na mě Arthur, „odevzdej mobil Antoniovi a nekontaktuj nás. Do dvou tří dnů se o to postaráme a vrátíme se pro tebe. Antonio a Grant musí do nemocnice.“

Seděl jsem v limuzíně se zatmavenými skly a neměl jsem tušení, kam mě vezou. Po patnácti minutách jsme zajeli do podzemních garáží, kde jsme vyměnili auto za menší.

Šoférovi zazvonil mobil. Dostával instrukce.

„Šéf vzkazuje, že si nemáte brát zbraň.“

Šéf mi může políbit prdel.

Někdo se mě právě pokusil zabít. Nájemní vrazi, které na mě nasadili, budou stoprocentně Rusové nebo Ukrajinci. Když jsou ale mrtví, bude těžší je vystopovat. Bez pistole se ani nehnu.

„Kam mě vezete?“

Řidič neodpověděl.

„Řekni mi,“ procedil jsem velice důrazně mezi zuby, „kam mě vezeš?“

Pohledem střelil ze zpětného zrcátka zpět na cestu. Přepočítával.

„Budete bydlet u jedné ženy,“ zkonstatoval suše a odměřeně.

„Kdo je to?“

Šofér znovu zaváhal. Můj ostrý pohled mu však opět rozvázal jazyk.

„Její identita je tajná.“

„Pracuje pro vás?“ snažil jsem se získat informace.

Zaváhal. „Pracovala.“

Zastavili jsme před nenápadnou budovou ve slušné, ale obyčejné čtvrti.

„Čtvrté poschodí, byt čtyřicet dva.“

Vystoupil jsem z auta a on okamžitě sešlápl plyn a ztratil se mi z dohledu. Zazvonil jsem a čekal, až mi někdo otevře.

Už ve výtahu mě přepadlo neblahé tušení, že je to vážně špatný nápad. To mě nemohli skrýt někde, kde bych byl sám? Nepotřebuji opatrovnici ani služku. Kdyby pracovala jako jejich kurva nebo nájemná vražedkyně, nikdy by rodinu neopustila. To by totiž znamenalo přijmout trest smrti. Nikdo by nebyl takový sebevrah.

Takže to byla nejspíš bývalá služka nebo chůva nějakého malého děcka. Možná Mexičanka. Někdo bezvýznamný.

Stál jsem přede dveřmi s číslem čtyřicet dva a zazvonil. V břiše se mi rozléval nepříjemný pocit předtuchy. Na to jsem měl šestý smysl. Blížilo se něco nečekaného.

3. kapitola

Lisa

Nervózně jsem přešlapovala z nohy na nohu a snažila se namluvit sama sobě, že mi není zima, že nemrznu, že nejsem promoklá skrz naskrz, že byl dobrý nápad jít do práce bez deštníku a ještě k tomu bez auta. Jsem vážně hloupá.

Poznámka: od zítřka začnu sledovat předpověď počasí.

Když už jsem si myslela, že chytím taxík, protlačil se přede mě jakýsi postarší pán a já neměla to srdce nechat ho moknout, i když moje boty už se tou dobou proměnily v bazén.

Trvalo ještě dobrých patnáct minut, než jsem si sedla na igelit natažený na zadním sedadle žlutého taxi a nechala se odvézt domů.

Vysoká, ale nenápadná budova v sobě ukrývala mých skromných padesát metrů čtverečních soukromí a bezpečí.

Všechno promočené oblečení putovalo rovnou do pračky, na které jsem nastavila krátký program. Kéž by to tak lehce šlo i se mnou.

Rychle jsem postavila vodu na čaj, aby stihl vystydnout, vlezla jsem do sprchy a pustila na sebe kapky horké vody. V následujících vteřinách se dostavila vítaná úleva.

Do mikrovlnky jsem hodila balíček kukuřičných zrněk a netrpělivě čekala, až začnou pukat.

Zachumlaná do deky jsem si pak vychutnávala klid a pohodlí u další z knih, které jsem tak zbožňovala. Četla jsem knihy nejrozumnějších žánrů. Romantické, erotické, ale

i fantasy. Jen hororům, thrillerům, detektivkám a ostatním knihám s tématem vražd jsem se obloukem vyhýbala, protože by mi v hlavě mohly vyvolat procesy, které jsem v sobě už dávno pohřbila.

Vzbudila jsem se zamotaná do deky, polámaná ze spánku na gauči a s vidinou lepšího zítřka, protože konečně přišel pátek a já už se těšila, že si víkend užiju někde venku. Pršet už by nemělo.

Vylekala jsem se, když jsem si na displeji svého telefonu všimla zmeškaného hovoru, a okamžitě jsem se ho rozhodla ignorovat.

Nenechám si ničím a nikým diktovat, kterým směrem se bude ubírat můj život. Pokoušeli se o to neustále a nevzdávají to ani teď. Ve svých představách jsem přijímala telefonát od někoho jiného. Ale ten nevolal ani nepsal.

Do práce jsem přišla brzy, a když jsem se posadila na svou židli, stojící jen pár kroků od jeho kanceláře, pocítila jsem příjemné chvění.

„Dnes tu není,“ pošeptala mi nadšeně Whitney od vedlejšího stolu. Zatímco ona se usmívala od ucha k uchu a plánovala si dvouhodinový oběd, moje nálada klesla na bod mrazu. Nepřišel, a dokonce ani nenapsal, že se neuvidíme. Musím s tím nezdravým vztahem nadobro skoncovat. Vzala jsem do ruky mobil a napsala.

Já: Kafe po práci? Prosím, řekni, že můžeš.

Jenny: Můžu. Řekni, že se na tebe zas nevykašlal.

Já: Musím dát výpověď!

Jenny: Nejdřív si najdi novou práci.

Já: Nesnáším tvoje racionální uvažování.

Jenny: Právě kvůli tomu mě ale potřebuješ.

Já: Já vím. Ve čtyři v cukrárně u parku. Pokud přijdeš dřív, objednej mi malinový cheesecake, než ho vyprodají.

A tak jsem seděla na terase cukrárny proti své nejlepší a zároveň jediné kamarádce a z kabelky jsem vytáhla noviny s inzercí volných pracovních míst.

„Podívej se na tohle. Recepční v hotelu Four Seasons,“ poklepala prstem na druhý inzerát v nabídce.

„Ne,“ odmítla jsem, možná trochu moc důrazně a prudce, ale už jen ze samotné představy toho, koho bych v tom hotelu mohla potkat, se mi zvedl žaludek.

„Ale vždyť umíš tři světové jazyky. Nechápu, jak můžeš se svým vzděláním pracovat v takhle bezvýznamné firmě. A to ani nemluvím o tom, že jsi tam jen kvůli Ryanovi a absolutně nevyužíváš svůj potenciál.“

Měla pravdu. Na tom místě mě už rok drží nestabilní vztah s mým šéfem. Zatímco já se snažím, on mě na střídačku zbožňuje nebo ignoruje, podle toho, co se mu zrovna hodí, a to jen proto, že po mně chce víc, než mu teď můžu nabídnout.

„Co tohle?“ Oči mi padly na místo v dolním rohu. „Práce v nakladatelství. To by se mi mohlo líbit.“

„Výborně, to je skvělé. Zavolej tam,“ radila mi Jen nadšeně a přitom si nabrala na vidličku kus koláče. Jen měla skvělou práci opatrovnice a mě neustále nabádala, abych si našla něco jiného.

„V pátek odpoledne?“ zvedla jsem obočí. To nedomyšlela.

„Máš pravdu... Tak ale hned v pondělí ráno, ano?“ mumlala s plnými ústy.

„Snažíš se mě od Ryana dostat co nejdřív, nebo jak mám tuhle tvoji iniciativu chápat?“ zabodla jsem naštvané vidličku do cheesecaku.

„Zlato, ten vztah je toxický. Ty do něj vkládáš všechnu svou energii a naděje a on ti ani není schopný napsat, že

se tři dny nevidíte? Já tomu chlapovi nevěřím. A proto jsem nám dnes zarezervovala stůl v *La vite*.“

„Chceš jít do baru?“ Překvapeně jsem si přeměřila její výraz.

„Jasně. Musíš vytlouct klín klínem.“

Nesnášela jsem tuhle frázi, protože mi připomínala „oko za oko“, což se v rodině používalo jako mantra, kterou nikdo nesměl zpochybňovat. Znovu se mi zvedl žaludek. Tentokrát jsem musela zavřít oči a zhluboka se nadechnout, abych to nepříjemné napětí překonala.

„Jestli půjdeme, žádného chlapa hledat nebudu.“

Moje kabelka začala hrát a já jsem automaticky sáhla dovnitř, abych vylovila svůj mobil. Úzkost se opět přihlásila o slovo. Rychlým pohybem prstu jsem hovor ztišila. *Co zase chce?*

„Klidně to zvedni.“

„Ne, to je v pohodě, vyřeším si to později.“

Anebo spíš nikdy.

Vrátila jsem mobil do kabelky, ale svou předchozí náladu už jsem vrátit nedokázala. Je to už pět let, co jsem unikla ze spárů rodiny. Odmítala jsem se dál nechat ovládat a hrát dokonalé divadlo v prohnilém světě. Nebyla jsem to já a nikdy se tam nevrátím. Nechápu, proč tomu nerozumí i oni? To, že mi volají, pro mě může být nebezpečné. I když mají zřejmě nevysledovatelné číslo a na odposlouchávání mají svá zařízení, nedůvěřuji jim. Nevěřím. S tím světem už nechci mít nic společného.

Výlet do baru jsem nakonec zrušila, protože další dva telefonáty, které jsem ignorovala, moji náladu srazily na bod mrazu a já jsem odmítala dál trpět. Ne, tohle nezvládám.

A proč to vlastně neudělám? Proč ten telefon nezvednu a jednoduše jim neřeknu, že s nimi nechci nic mít? Věděla

jsem, že to jen tak nedokážu, a to z několika důvodů, ale můj pohár trpělivosti začínal přetékat.

Seděla jsem u knihy a pila už třetí skleničku vína, když mi mobil o půl desáté zazvonil znovu. Tlak mi vyskočil a zlost ve mně vybublala, až mi hořely uši, a já konečně ten prokletý hovor přijala.

„Víš, že není bezpečné, abys mi volala,“ vyštěkla jsem, ale namísto ženského hlasu se ozval baryton.

„Volala, aby ti oznámila Eileeniny zásnuby, ale to je teď vedlejší. Potřebujeme tvoji pomoc.“ Jeho hlas jsem neslyšela už dlouhých pět let.

„Já už s rodinou nechci nic mít!“ Chtěla jsem klepnout na červené tlačítko a hovor ukončit, ale jeho další věta mi v tom zabránila.

„Potřebuju u tebe na nějaký čas ukrýt přítele. Je to Eileenin budoucí manžel. Nebude to na dlouho, jen na pár dní.“

„Ne!“ vykřikla jsem vztekle a adrenalin mě postavil na nohy. „Ani nevíš, kde bydlím.“

Na druhé straně se ozval drsný smích.

„Tomu sama nevěříš, že ne? Komu si myslíš, že patří ten dům, ve kterém žiješ? A taky si jistě nemyslíš, že sis tu nadstandardně placenou práci našla, bez praxe, sama.“

„V pondělí dávám výpověď.“ Vzteky už mě málem trefilo. Může ze mě udělat bezdomovce?

„Fajn, bude lepší, když budeš doma.“

„Proč ho potřebuješ schovat? Ne, počkej, nechci to vědět.“

„Už by měl být u tebe.“ Jeho hlas zněl tak, jak jsem si ho pamatovala – panovačně, chladně a bezcitně.

„Žádné zbraně!“ vyhrkla jsem.

„Samozřejmě.“

Konečně jsem se odhodlala a píchla prstem do červeného tlačítka. V tomtéž okamžiku se ozval zvonek zezdola, až jsem leknutím nadskočila. Roztřesenou rukou jsem zmáčkla tlačítko „přijem“ a zdola se ozval nějaký neznámý mužský hlas.

„Otevři!“

Nic, jen rozkaz. Jako bych spadla zpátky do vody a okamžitě se začala topit. Všechny vzpomínky se vynořily na povrch. Všechny roky zadupávaný a potlačovaný odpor se vyplavil jako mrtvola. Nenávist se obnovila.

Když se ozvalo zaklepání, moje nervozita nabrala nejvyšší obrátky. Věděla jsem, že otvírám dveře své minulosti, a neměla jsem nejmenší chuť to udělat.

Dotkla jsem se kliky a stiskla ji.

Za dveřmi stál muž v obleku, s krví na manžetách i na saku. Polkla jsem a ustoupila.

Ovládl mě strach, dokud jsem si neuvědomila, že je jen na mně, jestli dovolím, aby mě spoutal. Už nejsem ta Lisa, jakou jsem bývala.

Ten vysoký chlap mi podal svou mohutnou pravici, aby si potřásla s tou mojí, a já se mu znovu podívala na zakrvácenou manžetu. Jeho tvář zůstala bez výrazu.

„Lidem, kteří zabíjejí víc než řezníci, ruku nepodávám.“

Otočila jsem se a odkráčela do kuchyně.

4. kapitola

Nero

Co si to ta malá zmije dovolila? Kdo si myslí, že je? Třískl jsem za sebou dveřmi a vystartoval k ní. Chytil jsem ji za loket a jediným pohybem ji opřel o zeď.

Brýle jí spadly z obličeje a střapatý culík ji trefil do oka. Byla navlečená v nějakém pyžamu s nápisem a na první pohled byla úplně obyčejná. Stačila mi vteřina, abych oskenoval její tělesné proporce. Neměla křivky modelky. Její boky byly spíš krev a mlíko než salát a nízkotučný jogurt, ale působily lákavě.

Uchopil jsem ji za bradu a donutil ji, aby se na mě podívala. Nebyla malá, ale musela mít aspoň o dvacet centimetrů míň než já.

Pokud se ty brýle, co jí spadly z tváře, na zemi rozbily, udělaly jí službu. Bez nich vypadala mnohem lépe.

„Na služku jsi nějaká drzá.“

Dívala se na mě, a když už se mi zdálo, že si to rozmyslela, chytila mou ruku, kterou jsem jí držel bradu, a zaryla do ní nehty. Projela mi jí ostrá bolest, ale na tu jsem byl zvyklý. Ušklíbl jsem se a vzápětí dostal takovou ránu do koulí, že jsem se okamžitě zlomil v pase a zavrával, až jsem skončil zkroucený vedle gauče.

„Kurva! Ty odporná...“

„Nikdo tě tu nedrží!“ vyštěkla na mě vztekle a ukázala prstem na dveře. „Můžeš kdykoliv vypadnout. Já tě tady opravdu nechci!“

Podíval jsem se na ni ostrým pohledem, který věnovala i ona mně. Jenže já nemůžu odejít. Kam bych asi tak šel? Nemám peníze, nemám mobil a na sobě mám zakrvácený oblek. Vynikající předpoklady pro procházku po hlavní ulici jednoho z největších měst v Americe.

Zatnul jsem zuby a proti své vůli zvedl ruce na znamení, že tuto bitvu vyhrála ona.

„Jdu spát, lehni si na gauč nebo na zem.“

Žádná deka, žádný polštář?

„A pusa na dobrou noc nebude?“ křikl jsem za ní ironicky. Odpovědí mi bylo jen třísknutí dveřmi její ložnice.

Ty dva dny s ní mě připraví o rok života, tím jsem si byl jistý. Svlékl jsem si oblek a zůstal jen v černých boxerkách. Kromě těch zničených věcí jsem neměl nic na sebe. Dá se krev vyprat? Kdo by to řešil? Měl jsem několik desítek obleků, nikdy jsem nebyl odkázaný jen na jeden. Zítřka jí ho dám, aby ho vyprala.

Už teď jsem ale věděl, že ten zdvižený prst, kterým mi odpoví, nebude palec.

Na gauči byl naštěstí pohozený malý polštářek a po chvílce hledání jsem z proutěného koše vedle sedačky vylovil něco vlněného, co se nápadně podobalo dece. Předtím jsem ještě stihl ukrýt svou zbraň a sametovou krabičku na knihovnu, kde nebyly vidět.

V hlavě jsem si promítal a analyzoval celý večer. Pokud si někdo vybral večírek jako místo, kde mě zastřelí, chtěl, aby moje vražda měla zmlsané publikum. V tom případě to musela být teatrální vendeta. Někdo přichystal pomstu a udělal to ve velkém stylu. Jenže za co a proč teď? Kdo by měl za cíl mě zabít právě v Americe? Je fakt, že v Itálii by se to nestalo. Naše krytí a bezpečnost jsou postavené na desetiletích zkušeností. Evropa je prošpikovaná rodinami, menšími i většími, a jejich síla se umocňuje, takže musíme

být neustále na pozoru. Tady je situace lepší. Tedy aspoň jsem si to doteď myslel. Myšlenky mě přivedly k únavě a ta mě doprovodila ke spánku.

Vzbudil jsem se, když se z kuchyně linula vůně slaniny a vajíček. Moje břicho slastně zapředlo a žaludek udělal radostný kotrmelec.

Vstal jsem a vešel do koupelny. Zjevně to byla i pracovna a leccos jiného na nejmenším prostoru, jaký jsem v životě viděl. Umyl jsem se a vydal se do kuchyně.

Ona už seděla u stolu a jedla. Rozhlédl jsem se, ale svůj talíř jsem neviděl.

„Kde mám snídani?“

Posměšně se na mě podívala. „V kuchařce na straně patnáct.“

Ať mě, kurva, nesere!

Tak jinak.

„Je tu něco, z čeho si ji můžu udělat?“

Ukázala na ledničku.

Otevřel jsem ji. Byla tam vejce i slanina. Vytáhl jsem je a položil na linku s malým pracovním prostorem. Jak se dělají míchaná vejíčka?

Neexistuje, abych se zeptal té strapaté potvory.

Uchopil jsem pánev a po krátkém seznámení s varnou deskou jsem ji nechal rozpálit. Rozbíjení vajíček asi žádná věda nebude... jsem si myslel, než mi spadla do pánve i se skořápkami. Zanádal jsem a rychle se skořápky pokusil vytáhnout prsty.

„Au! Kurva, kurva, kurva!“

Ruku jsem si držel mezi nohama a měl jsem pocit, že mi celá hoří. Když jsem si ji dal pod tekoucí studenou vodu, vejce začala smrdět spáleninou. Natáhl jsem se k desce a vypnul ji. Pozdě, vejíčka už byla spálená.

„Musíš mi půjčit mobil, potřebuju si objednat jídlo.“

Podívala se na mě a zdvihla obočí.

„Nemusím nic,“ odsekla.

Polonahý a hladový. *Jsem ještě na tomhle světě, nebo mě někdo zabil a jsem v pekle?*

Na dobré jídlo jsem se rozhodl zapomenout. Místo toho jsem si vzal z chlebníku krajíc chleba a představoval si, že jím něco, co mi doma každé ráno připravovala Brigida. Nefungovalo to.

„Potřebuju vyprat svoje věci,“ otočil jsem se k ní, když později seděla na gauči, na němž jsem předtím spal, a držela v rukou knihu.

„V koupelně je pračka.“

Ale ne, vážně? Je opravdu geniální.

„To vím, ale neumím ji použít.“ Štvalo mě, že ke mně doteď ani nezvedla pohled.

„Podle toho, jak mi tu neustále rozkazuješ, soudím, že máš kolem sebe lidi na všechno. Co kdybys pro změnu jednou použil i svůj vlastní mozek?“ Položila si nohy v teplákách a směšných tlustých ponožkách na stůl a přes ty hnusné brýle se zadívala zpátky do knihy. Vzal jsem svůj oblek a košili a odešel do koupelny.

Nacpal jsem všechno oblečení dovnitř, a kdyby na polici nezářil zelený gel na praní, asi by mě ani nenapadlo ho tam dát. Přečetl jsem si návod a nalil prostředek do bubnu. Asi je to tak správně. Zavřel jsem dvířka a vtom jsem spatřil velké kolečko vedle displeje. To je zas co? To nestačí na praní jeden knoflík s nápisem zapnout a vypnout? To tam musí být na výběr tři sta věcí? Hledal jsem slova jako *sako* nebo *oblek*, ale nic takového tam nebylo. Zřejmě proto, že to nenosí, takže si nekoupila pračku s takovými možnostmi. Zatočil jsem kolem štěstí na nějaký program a stiskl tlačítko. Pračka začala syčet a napouštět vodu. Věděl jsem, že to ve mně je. Jsem génus.